

"Podem estar segurs que Déu respondrà"

Dv, 11/01/2019 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 9 de gener 2019

Catequesi sobre el "Pare nostre".

4. Truqueu i se us obrirà

Estimats germans i germanes, bon dia!

La catequesi d'avui fa referència a l'Evangeli de Lluc. De fet, és sobretot aquest Evangeli, des de la narració de la infantesa, que descriu la figura de Crist en una atmosfera densa de pregària. En ell es troben els tres himnes que marquen cada dia la pregària de l'Església: el Benedictus, el Magnificat i el Nunc dimittis.

I en aquesta catequesi sobre el Pare Nostre seguim endavant, veiem Jesús que està pregant. Jesús prega. En la narració de Lluc, per exemple, l'episodi de la transfiguració apareix en un moment de pregària. Diu així: «Mentre pregava, el seu rostre va canviar d'aspecte i la seva roba es va tornar blanca i brillant» (9,29). Però cada pas de la vida de Jesús s'inspira en l'alè de l'Esperit que el guia en totes les accions. Jesús prega en el baptisme al Jordà, dialoga amb el Pare abans de prendre les decisions més importants, es retira sovint en la soledat per pregar, intercedeix per Pere que aviat el renegarà. Diu així: «Simó, Simó, heus aquí Satanàs que et tamisa com el gra; però he pregat per tu, perquè la teva fe no fracassi» (Lc 22,31-32). Això consola: saber que Jesús prega per nosaltres, prega per mi, per cada un de nosaltres perquè la nostra fe no defalleixi. I això és cert. "Però pare, encara ho fa?" Ell ho fa encara, davant del Pare. Jesús prega per mi. Cada un de nosaltres pot dir-ho. I també podem dir a Jesús: "Tu estàs pregant per mi, segueix pregant perquè ho necessito". Així: valents.

Fins i tot la mort del Messies es troba immersa en un clima de pregària, tant és així que les hores de la passió apareixen marcades per una calma sorprenent: Jesús consola les dones, prega pels que l'estan crucificant, promet el paradís al bon lladre, i expira dient: «Pare, en les teves mans encomano el meu esperit» (Lc 23,46). La pregària de Jesús apareix per suavitzar les emocions més violentes, els desigs de venjança, reconcilia l'home amb la seva enemiga acèrrima, reconcilia l'home amb aquesta enemiga, que és la mort.

És també en l'Evangeli de Lluc que trobem la petició, expressada per un dels seus deixebles, de poder ésser ensenyats a pregar pel mateix. I diu així: «Senyor, ensenya'ns a pregar» (Lc 11,1). El veien a Ell que pregava. "Ensenya'ns - també nosaltres podem dir al Senyor - Senyor tu estàs pregant per mi, ho sé, però ensenya'm a pregar, perquè també jo pugui pregar".

D'aquesta petició - «Senyor, ensenya'ns a pregar» - neix un ensenyament bastant estès, mitjançant el qual Jesús explica als seus amb quines paraules i amb quins sentiments s'han d'adreçar a Déu.

La primera part d'aquest ensenyament és precisament el Pare Nostre. Pregueu així: "Pare, que ets al cel". "Pare": aquella paraula tan bella de dir. Nosaltres

podem estar tot el temps de pregària només amb aquesta paraula: “Pare”. I sentir que tenim un pare: no un mestre o un padrastre. No: un pare. El cristià s’adreça a Déu dient-li sobretot “Pare”.

En aquest ensenyament que Jesús dona als seus deixebles és interessant aturar-se en algunes instruccions que fan de corona en el text de la pregària. Per donar-nos confiança, Jesús explica algunes coses. Insisteixen en les actituds del creient que prega. Per exemple, hi ha la paràbola de l’amic inoportú, que va a molestar tota una família sencera que dorm, perquè de sobte ha arribat una persona que viatja i no té pans per oferir-li. Què diu Jesús a aquest que truca a la porta, i desvetlla l’amic?: «Us dic - explica Jesús - que, encara que no s’aixequi per donar pa perquè és el seu amic, al menys degut a la seva insistència s’aixecarà per donar-li tot el que necessita» (Lc 11,9). Amb això vol ensenyar-nos a pregar i a insistir en la pregària. I immediatament després dona l’exemple d’un pare que té un fill famolenc. Tots vosaltres, pares i avis, que sou aquí, quan el fill o el nét demanen alguna cosa, tenen gana, i demanen i demanen, després ploren, criden, tenen gana: «Quin pare d’entre vosaltres, si el fill li demana un peix, li donarà una serp en lloc del peix?» (v. 11). I tots vosaltres teniu l’experiència: quan el fill demana, vosaltres li doneu per menjar el que demana pel seu bé.

Amb aquestes paraules Jesús fa entendre que Déu respon sempre, que no hi haurà cap pregària que no sigui escoltada, per què? Perquè Ell és el Pare, i no s’oblida dels seus fills que pateixen.

És veritat, aquestes afirmacions ens posen en crisi, perquè hi ha tantes pregàries nostres que semblen no obtenir cap resultat. Quantes vegades hem demanat i no hem obtingut - tots ho experimentem - quantes vegades hem trucat i hem trobat una porta tancada? Jesús ens recomana, en aquells moments, insistir i no dar-nos per vençuts. La pregària transforma sempre la realitat, sempre. Si no canvien les coses al voltant nostre, al menys canviem nosaltres, canviem el nostre cor. Jesús ha promès el do de l’Esperit Sant a qualsevol home o dona que pregui.

Podem estar segurs que Déu respondrà. L’única incertesa és deguda als temps, però no dubtem que Ell respondrà. Potser haurem d’insistir tota la vida, però Ell respondrà. Ens ho ha promès: Ell no és com un pare que dona una serp en lloc d’un peix. No hi ha res més cert: el desig de felicitat que tots portem en el cor un dia es complirà. Diu Jesús: «Déu no farà justícia als seus elegits, que ploren de dia i de nit adreçant-se a Ell?» (Lc 18,7). Sí, farà justícia, ens escoltarà. Quin dia de glòria i de resurrecció serà! Pregar és des d’ara la victòria sobre la soledat i sobre la desesperació. Pregar. La pregària canvia la realitat, no ho oblidem. O canvia les coses o canvia el nostre cor, però sempre canvia. Pregar és ja des d’ara la victòria sobre la soledat i sobre la desesperació. És com veure tots els fragments de la creació enmig d’un conte d’una història que a vegades no entenem el per què. Però s’està movent, hi ha un camí, i a la fi de cada camí, què hi ha a la fi de cada camí? Al final de la pregària, al final d’un temps que hem estat pregant, al final de la vida: què hi ha? Hi ha un Pare que ho espera tot i que ens espera a tots amb els braços oberts. Mirem aquest Pare.